

ning og Omdannelse til Rigsarkiv i Stedet for at opføre en ny Bygning et andet Sted. Jeg tror at turde sige, at trods al den Uenighed, der var, baade i Tinget her og i det Udvalg, der beskæftigede sig med Sagen, og hvoraf jeg var Medlem — jeg kan da huske lidt derom fra den Tid —, var der Enighed om een Ting, nemlig om, at den Plads, der er imellem den nye og den gamle Biblioteks-Bygning og paa de andre to Fløje, Proviantgaarden og Tøjhuset, skulde man holde fri, paa den maatte der ikke være nogen som helst Bebyggelse. Der ligger og laa den Gang nogle gamle Bygninger paa den Plads. Nogle af disse Bygninger ejedes eller i hvert Fald benyttedes af Krigsministeriet, og der blev betalt i dyre Domme for at faa Krigsministeriet til at flytte bort fra dem, fordi de skulde rives ned.

Det Lovforslag, der blev fremlagt for Rigsdagen, gik ud paa, at der skulde fjernes et Stykke paa Midten af det kongelige Biblioteks gamle Bygning og bygges et Par Fløje eller et Par Pavilloner, blev de kaldt, ind mod det nye kongelige Bibliotek, og at der skulde være en Forbindelse, en Overgang eller en Buegang, mellem den ene Del af den fremtidige Arkivbygning og den anden. Men der var den skønneste Enighed om, at man ikke vilde have bygget noget paa Pladsen foran Biblioteket; Striden stod om, hvorvidt hele Rummet mellem Biblioteksbygningen og Slottet skulde lægges aabent, altsaa være i Forbindelse med den nye Rigsdagsgaard, eller om man skulde bevare Frederik III.s gamle Bygning i restaureret Skikkelse. Jeg har længe ventet paa, at de gamle Bygninger skulde komme bort, men saa længe man ikke var færdig dernede, var der ikke saa meget at sige til, at de foreløbig blev staaende. Jeg glædede mig da over at se, naar jeg passerede der forbi paa min Vej til Kontoret, at man havde begyndt at rive den ene Bygning ned, den, der havde tilhørt Krigsministeriet, men jeg blev forbavset over, at da man havde revet den ned, begyndte man at opføre en anden. Her har vi et nyt Vidnesbyrd om, hvordan det gaar, at Lovgivningsmagten eller et Flertal af Rigsdagens Medlemmer er enige paa et bestemt Omraade som i dette Tilfælde, men naar der saa er gaaet nogle Aar, administrerer man saaledes, at man laver noget, der er akkurat det modsatte af det, der var Enighed eller i alt Fald næsten Enighed om den Gang. Adskillige af Medlemmerne af Udvalget fra den Gang er Medlemmer af dette Ting

endnu og ved altsaa Besked om Sagen, og de vil kunne bevidne, at min Opfattelse er rigtig.

Jeg skal nu ikke fordybe mig videre deri, jeg vil hverken gøre den højtærede Indenrigsminister, under hvem Sagen nu sorterer, Uret, ej heller Administrationen i Almindelighed. Jeg ved saa godt, at for det første er det kunstneriske Hensyn, der har gjort sig gældende. De spillede ogsaa en stor Rolle under Sagens Behandling paa Rigsdagen, men jeg kan ikke erkende, at de altid har været berettigede. Den højtærede Minister var, skal jeg sige, saa forsigtig, inden han imødekom Kunstnerens Ønsker med Hensyn til Opførelsen af nye Bygninger paa den Plads, som alle havde været enige om ikke maatte bebygges, at henvende sig til Folketingets Finansudvalg. Det var saa nede og saa paa Pladsen og gav sin Tilslutning til den Ordning, der nu bliver gennemført. Nu maa jeg gaa ud fra, at samtlige Finansudvalgets Medlemmer nøje har studeret alt, hvad der var blevet sagt, og hvad der stod i Betænkningen fra det Udvalg, der i sin Tid beskæftigede sig med det af mig her nævnte Lovforslag, og ligeledes maa jeg gaa ud fra som selvfølgelig, at først og fremmest den højtærede Indenrigsminister personlig og hans Embedsmænd har sat sig nøje ind i Sagen. At det sidste er Tilfældet, er jeg klar over, thi det maa være derfor, den højtærede Minister har villet have Finansudvalgets Tilslutning. Det er i Virkeligheden Finansudvalget, der har paataget sig Ansvaret for at lave om paa et ret vigtigt Punkt paa det, der var Forudsætningen for Lovens Gennemførelse. Ganske vist staar der ikke i Loven, at de Bygninger skal rives ned paa anden Maade, end at de 40,000 Kr., som Krigsministeriet skulde have i Erstatning, er medindbefattede i det Beløb, der kan anvendes, der er ikke nogen Paragraf, som siger, at alt det, der staar paa Pladsen imellem det nye og det gamle kongelige Bibliotek, skal fjernes, men en saadan Bestemmelse plejer man ikke at sætte ind i Loven. Jeg siger, det er et stort Ansvar, Finansudvalget paatager sig, naar det gaar med til at give Administrationen Medhold i, at man skal gaa en anden Vej end den, der i sin Tid var Forudsætningen.

Jeg har omtalt dette forholdsvis udførligt, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige, at efter min Mening er det Finansudvalgets Hovedopgave at passe paa, at de Bevillinger, der staar paa Finanslovsforslaget, og som — bortset fra, hvad der er